

nerer stor Tvivl om, hvorvidt det er berettiget at anvende Tvang i dette Forhold. Jeg skal sluttelig tillade mig endnu en Bemærkning om dette Forhold. Det meget ærede Medlem har, som jeg allerede tillod mig at sige, ved sit Forslag været moderat og har jo navnlig nedsat de Fordringer, som han selv antydede ved denne Sags 1ste Behandling, til det Halve. Jeg tror nu ogsaa, at det maa erkendes, at ville være tilstrækkeligt at kræve 1 St. for hver 100 Rd.s Forsikringsværdi; men et stort Spørgsmaal er det, om ikke ogsaa dette maatte siges at være for meget, selv om man gik ud fra, at man overhovedet med Nette kunde paavælge Brandforsikringselskaberne en Del af Udgifterne. Jeg tror nemlig neppe at feile, naar jeg siger, at de brandforsikrede Værdier, ikke blot faste Eiendomme, men ogsaa værligt Gods, i Kjøbstæderne her i Landet udgjøre snarere over end under 200 Millioner Rd. Derfor man nu vil foretage en Beregning, vil man se, at 1 Skilling's Afgift for hver 100 Rd.s Forsikringsværdi vil give omtrent 20,000 Rd.; men ærede Medlemmer ville kunne se af Motiverne til Lovforslaget, at samtlige Brandvæsensudgifter i Kjøbstæderne, derunder ogsaa indbefattet Udgiften til Lønninger, hidtil kun have beløbet sig til 16,590 Rd. Man vilde altsaa, ved at lægge en saadan Afgift paa disse Brandforsikringselskaber naae til at faae en Betaling, der var større end selve Udgiftens Beløb. Konsekventen deraf forekommer mig imidlertid yderligere at maatte blive den, at man neppe vilde kunne afsiøe Naastaaende Brandforsikringselskabernes Side om Ret til at tage en mere eller mindre indgribende Del i Ordningen af Brandvæsenet. Naar man har den Ansættelse som den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Sejsen), at det vilde være det eneste Korrekte at overdrage hele Brandvæsenet til Forsikringselskaberne, saa ser man jo ikke i denne Betragtning nogen Indvending; men jeg tror at kunne forudsætte, at de Fleste dog ere enige med mig deri, at det vilde være unaturligt og uheldigt at overlade Ordningen af disse Forhold til Brandforsikringselskaberne og drage dem bort fra Kommunerne under Statens Tilsyn. Jeg antager, at det meget ærede Mindretal er enigt med mig deri, at de omhandlede Anliggender ere og bør vedblive at være væsentlig kommunale.

Særmød har jeg da banet Ovegangen til den meget ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Sejsen), der jo har rettet et meget nærgaaende Angreb imod det hele Lovforslag og har fremsat sit Forslag paa en saadan Maade, at det ikke kan være skjult for Nogen, at Forslaget i Virkeligheden er et Angreb paa Loven i dens Helhed, og at Vedtagelsen af det ærede Medlems principale Forslag vil være det Samme som Forkastelse af hele Loven. For at ingen Tvivl skal være tilstede derom, skal jeg bestemt udtale det: Loven udkommer ikke med Udeladelse af de fire første

Paragrafer. Det meget ærede Medlems Hovedstandpunkt er jo dette, at det er naturligt at overlade det Hele til Brandforsikringselskaberne. Man indrømmede, at Loven af 1761 er forældet, men mente han, det er ikke, fordi dens Bestemmelser i og for sig skulde være forældede, men fordi Loven hviler paa et Grundlag, der er forældet, og dette Grundlag er det, at Brandforsikringen var en Stats sag, hvorimod han nu mener, at Sagen stiller sig ganske anderledes, idet Kjøbstædernes Brandforsikring nu har et selvstændigt, selvstændigt og meget forædret Apparat. Jeg skal blot i Forbigaaende minde om, at endnu er Brandforsikringen ikke ganske stilt fra Justitsministeriet. Som bekendt, er der endnu et Par Aar tilbage, hvori det paahviler Justitsministeriet at føre Tilsyn med Brandforsikringen. Jeg tror rigtignok, at de Konsekventer, det ærede Medlem uddrog af den noget anden Maade, hvorpaa Brandforsikringsvæsenet i Kjøbstæderne nu er ordnet, ikke ere holdbare. Fordi man har anset det for at være rigtigt og naturligt at lade Brandvæsenet komme ind under en Styrelse, hvorunder Interessenterne ved selvvalgte Representanter bedre kunne komme til at varetage, hvad der væsentlig er deres Interesser, følger det dog virkelig ikke, at Alt, hvad der navnlig staar i Forbindelse med Slutningsvæsenet, ligeledes naturlig skulde betragtes som et privat Anliggende. Jeg tror virkelig ikke, at det er nødvendigt at opholde mig meget længe ved dette Punkt; thi jeg holder mig overbevist om, at omtrent Alle ville slutte sig til, hvad Udvalget har udtalt i Begyndelsen af sin Betænkning, en Begyndelse, som det meget ærede Medlem for 10de Kreds havde saa overordentlig meget imod. Jeg holder mig overbevist om, at omtrent Alle ville erkende, at et ordnet Slutningsvæsen, Foranstaltninger, hvorved man sikrer Kommunen og dens Beboere mod de uhyre Ulykker, der kunne flyde af Udsvaade, virkelig er et Anliggende, der i højeste Maade interesserer Kommunen, ja endogfaa Staten, og jeg er vis paa, at de Fleste ville give mig Ret i, at det vilde være meget urigtigt, om Staten og Kommunen vilde slippe disse Sager ganske ud af deres Haand og overlade dem til mere eller mindre vederhæftige private Etskabers tilfældige Forsorg. Man maa erindre, at det var et dristigt Tante-spring, som det ærede Medlem gjorde, naar han efter at have udtalt dette, at nu var Ordningen af Brandforsikringsvæsenet ikke en Stats sag, og at Slutningsvæsenet udelukkende burde overlades til Brandforsikringer osv., derefter kun talte om Kjøbstædernes Brandforsikring for faste Eiendomme. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem virkelig mener det, han sagde, at det kun skulde være Brandforsikringen for faste Eiendomme, som skulde være forpligtet, men ogsaa berettiget til at tage hele Slutningsvæsenet i sin Haand. Derfor det skulde være hans Mening, maa jeg tilstaa, at jeg savner